

AMIRŐL SZÓ VAN...

Három a magyar igazság

Itt a trianoni határ mellett az ember talán még jobban átérzi 1848 március 15.-e jelentőségét. Az akkori márciusi ifjak üzenete nem süket fülekre talál itt a Duna mentén, szinte karnyújtásnyira a hős Klapka tábornok által védett Komárom erődjétől és a Kárpát Haza első fővárosától, Esztergamtól.

1848 forradalma a népek összefogásáról szól, a szolidaritásról, ami ennek a nemzetnek az életében nem mindennapos dolog, valljuk be. Ebben a Szabadságharcban karnyújtásnyira volt a győzelem. Sajnos az orosz cár iszonyú túlerejével a Habsburgok segítségére sietett és függetlenségi reményeink szertefoszlottak.

Ha az olvasó utánanéz, meglepődhet azon is, hogy milyen sokféle nemzeti-egység volt a 13 aradi vértanú. Szülessen bárki bármilyen náció tagjaként, ha megérinti a szívét a Kárpát medence kisugárása, jó magyarrá válik mind.

Egy nép a saját történelmének ismerete hiányában gyökér nélküli fa, melyet egy vihar könnyen kidönthet. De mi emlékszünk a múltra. 1848 március 15. egy olyan fényes állócsillag, mely nemcsak az akkori Európa elnyomott népeinek szívében gyújtott tüzet, hanem ez a láng tartja bennünk is a lelket.

Azóta túl vagyunk a magyar országvesztésen - 1920 június 4.-én - általunk csak trianonként emlegetett nemzetgyilkosságon, amit Európa megint csak kóváltva nézett végig. Csak így szándékosan kisbetűvel: trianon. Latinul tri a non 3 nemet jelent. Kapisgáljuk már, hogy?

Március 15. ereje minden bizonnyal benne volt 1956 októberi forradalmának lángjában is és mi ennek a tűznek az őrzői vagyunk.

A mi szívünket nem egy primitív tv-műsor, nem egy - más emberek véres veritékéből megvett - öregdrága autó és nem egy - túntetőleg városból/faluból hétvégi piknikre a szavazás idején elvonuló népség önfeledt mámore dobogtatja meg. Akkor vajon mi? M' sem egyszerűbb, mint ezt a kérdést megválaszolni! Egy fiatal anyuka babakocsival, egy tiszta vízü tóban úszkáló vadkacspár, gyermekeink jó bizonyítványa, egy hagyományörző fesztivál, a történelmi magyar lobogók, amiket a szél ma is úgy

lenget, mint a '48-as Szabadságharc csatáiban.

Ezért mondjuk ki számtalanszor, hogy „mi nem engedünk a 48-ból!” A ma generációjának rendkívül nagy a felelőssége. A mi dolgunk az, hogy megmentsük a magyarságot a külső elenségtől vagy akár a titkos féregtől, ami belülről rág. „Sehonnai bitang ember” mindig akad. Most is hallani, ahogy csörög a zsebében a 30 ezüstpénz. Korábban is voltak Hegedűs hadnagysok, labancok, árulók és a mostani kor is kitermeli a maga Jidásait. Elég szomorú ez.

Ezeknek az embereknek valahogy mindig sikerül a saját nemzetükre nemet mondani. Testvért testvér ellen uszítani. A pénzisten imádata munkál bennük. Nekik semmi sem szent. Nekik a Szent Korona csak múzeumi tárgy, a Szent jobh csak tetemcsafat. Nekiünk viszont Mária országát, az őseiktől örökölt szülőföldet jelenti. Már amit meghagytak belőle.

Ők akár háromszor is nemet tudnak mondani, ha saját vagy befektetőjük érdeke úgy kívánja.

De három a magyar igazság és ez számunkra csak 3 igent jelenthet! Bár nem puszkaporszagra és ágyúszóra ébredtünk vasárnap reggel, de 2008 március 9.-re is megszületett a 3 igen!

A nép megmutatta erejét, mert „habár fölül a gálya, s alul a víznek árja, azért a víz az úr!”

Persze ez még nem a végső győzelem, csak egy állomás a nemzet megmentése útján. Sok munkánk fekszik benne. Most újra érezni lehet azt az összefogást, amit 1848 március 15. indított el. A nemzeti oldal olyan, mint egy nagy család. Nem az számít, hogy honnan jössz, mennyi a pénzed, milyen magas vagy, esetleg van-e protekció, hanem csupán az, hogy mi lakozik a szívedben, mit őrzöl a régi forradalmi tűzből. Akinek a Kárpát-Haza lakik a szívében, aki csak egy aprócska lángot is őriz a lelkében március 15. lobogó máglyájából, annak a magyarságért tenni egyáltalán nem fáradtság.

„Magyarnak lenni hivatásunk!”

...és ne feledjétek, bár három a magyar igazság, egy a ráadás!

Jön az ősz a maga október 23.-ájával és a több biztosítás/több pénztáras, embert megnyomorító rendszer elleni népszavazással. A ráadás.

Király Attila, Nyergesújfalu

Mit lát Magyarországon ma az ügyeit intéző egyszerű polgár? Azt látja, hogy minden egyre bonyolultabb. Újra divat lett az akták gyártása, a papírtologatás. Egyre szaporodnak a bürokrácia buktatói.

Precízkedünk. Alakulóban a modern állam. Az új Magyarország. Mindent precízen kimutatni, mert a pontosság, a biztonság ezt követeli, ezek pedig – mármint a pontosság és a biztonság – egyre fontosabbá váló társadalmi értékek. A különféle rendszerekből kiszűrni a nem odavaló elemeket, és csak a megfelelő kvalitással rendelkezőket alkalmazni; ez a modernizálás másik fő vonala. A harmadik a finanszírozást érinti: nincs többet ingyenkonyha, nincs többet ingyen tanulás stb. Dolgozzon meg mindenki azért, amit kap. Csakhogy. Mit lát Magyarországon ma a modernizálódni

Mi a reformok igazi célja?

kényszerülő egyszerű polgár? Azt látja, hogy egyik oldalon vannak a kormányintézkedések, másik oldalon a valóság: a növekvő zürzavar, a csökkenő teljesítmény, az elfolyó pénzek, a fokozódó korrupció, létbizonytalanság. A meghirdetett célok és az elért eredmények köszönő viszonyban sincsenek. Ha pedig ez így van, akkor itt valami nagyon sántít az újítások terén.

De nézzünk csak a dolgok mélyére. Kormánytagok sokszor hangoztatják, hogy a „reformokkal” átfogó, mély változtatásokat akarnak eszközölni a társadalom életében. Ezzel is világosan tudunkra adják, hogy az intézkedéseikben nem egy egyszerű pénzbeszédési akciót kell látnunk csupán. Aki egy rendszer kiépítésébe fog,

annak távlati elképzelései, szándékai is vannak. De vajon milyen távlati elképzelések vezérlik mostani „reformer” vezetőinket? Ezzel kapcsolatban keveset tudunk.

Véleményünk szerint, a „reformokkal” kapcsolatban a leglényegesebb kérdés: Miért bonyolítják és nehezítik a végtelenségig az életünket fölösleges, értelmetlen szabályok tömegével? Mire jó ez a farszítás? Miért gondolják a csúcson lévők, hogy a társadalmat csak így lehet igazgatni?

Miért bonyolítunk, miért kódosítunk? Azért, hogy ne létezhessen olyan hazugság, amelyet a rendszer le ne tudna nyelni? Azért, hogy szépeket mondhasunk, miközben a társadalom fetreng a hazugságokban? Hogy jogszerűvé te-

gyük a jogtalanságot? Hogy vállon veressük az erkölcsi devianciát?

A most bevezetés alatt álló ún. reformok súlyos teherként nehezdednek a társadalomra. A „reformok” központi

eleme ezúttal nem a totális szervezeti dik-tatúra, hanem a szerkezeti kiépítés. A vég-cél azonban ugyanaz: elfásult, manipulálható és zsarolható embertöme-gek kinevelése.

CSALÁD

"Aki bocsánatot kér, abban új élet sarjad, aki megbocsát, új életet fakaszt"

minden hónapban házaspárok találkozója
a nyergesújfalui térségi közösségi házban

Ma amikor egyedül az a fontos, hogy kifelé „mutassuk a szepet”, nem divat fölállni a hibákat. Ha valami nem működik, lecseréljük. Így aztán eljutot-tunk oda, hogy már a házasságra is úgy tekintünk, mint valami ruhadarabra, ami bármikor lecserélhető. Ez persze egy normális társadalomban aligha tekinthető elfogadható hozzáállásnak.

Azok a házaspárok, akik esküjükhöz hí-ven, szeretnénk kitartani egymás mel-lett, nem engedhetik meg, hogy a ma divatos fölfogás eluralkodjék rajtuk. A küzdést – alázatos lélekkel – fel kell vállalniuk.

Nyergesújfalun, a nemrég fölújított térségi közösségi házban múlt év novem-berétől havonta társas délutánokat tartanak azon házaspárok számára, akik a házasságot valóban szent köte-lékként szeretnék megélni. Az összejöveteleken átlagosan 20-25 házaspár vesz részt, de minden érdeklődőt szíve-sen látnak a házigazdák: Kéner Gyula és Felesége, a nyergesújfalui egyház-község tagjai, a plébánia munkatársai.

A kb. két órás program első ré. zében a meghívott előadóké a szó, majd rövid szünet után a jelenlévő házaspárok kap-nak a szó. Utána arra, hogy megosszák egymással gondolataikat, tapasztalatai-kat. Minden találkozónak van egy té-mája. Legutóbb a kiengesztelődésről volt szó, de terítékre került már a csalá-don belüli veszekedés kérdése is, a kommunikatívó témaköre. Az első talál-kozáson a házasságot, mint építményt vizsgá-ltak. Olyan kérdéseket próbálnak körüljárni, amelyek minden házasság-ban fölmerülnek, de sem a családokban sem a szélesebb közösségekben nem

kerülnek kellőképpen földolgozásra. Saj-nos hajlamosak vagyunk elbagatellizálni az együttélés lelki dimenzióit, talán hiú-ságból, talán mert a mindennapok ügyes-bajos dolgai nem hagynak időt azok átbe-szélésére.

A januári találkozáson az „Élet” szerkesztő-sége is jelen volt. Nagyon örültünk, hogy ott lehettünk, hiszen szívesen számolunk be minden olyan kezdeményezésről, ese-ményről, amely a házaspárok, a családok életének jobbítását célozza. Igen megka-pó volt számunkra látni azt a nyíltságot, amellyel a résztvevők beszélnek önma-gukról, miközben az őszinte útkeresés szándékát is kiéreztük a hozzászólások-ból. Meglepetéssel tapasztaltuk, hogy mennyire hasonló gondok foglalkoztatják a házasságokat. Például a másik „bogarai-nak” az elviselése – ez úgy tűnik minden házasságban központi kérdés. Ha csak húsz „bogara” van a házastársadnak, ak-kor már szerencsés ember vagy – mondta valaki. A jelenlévők egyetértettek abban, hogy az a normális, ha hibáink vannak, nem szabad a „minden szép és jó” póz mögé bújni. A hibáinkra nem szabad úgy tekintenünk, mint olyan valamire, ami jobb lenne, ha nem is létezne, mert éppen a hibáink segítenek bennünket abban, hogy fejlődjünk, tökéletesedjünk. Éppen a hibáink miatt van szükségünk az állan-dó újrakezdésre, megbocsátásra, ami az alapja a lelki életben való előrehaladás-nak. Amikor nem sikerül türelmesnek len-nünk, rádöbbenünk esendő voltunkra, és

arra, hogy szükségünk van a megbocsá-tásra. A kudaraink tudatosítják ben-nünk azt, hogy szükségünk van Istenre, az Ő segítségére, így végsősoron a hibá-ink a Jóistenhez vezetnek bennünket.

Ha komoly, súlyos dolog miatt nehezte-lünk a házastársunkra, vagy esetleg a megvetésen kívül mást nem is érzünk iránta, nyilván több idő kell a megbocsá-táshoz, de ha bizalommal fordulunk Is-tenhez, számíthatunk arra, hogy rendezni fogja dolgainkat, és kisegít a bajból. Az is lehet persze, hogy túl nagy cirkuszt csinálunk egy ügyből, túlságo-san komolyan vesszük önmagunkat, az akaratunkat.

Minden házasságban vannak időszakok, amikor a házastársak távolabb kerülnek egymástól, magányosabbak, ám ez nem jelenti azt, hogy a magányosság percei-ben megszűnik köztük a kapcsolat, sőt ezek az igazán termékeny időszakok, hi-szen a házasság ilyenkor újra keresik egy-mást, a kapcsolatuk új alapokra helyeződik. A házastársak nem kell, hogy mindig együtt legyenek, hiszen a szeretet nem más, mint a keresés és a megtalálás.

A két óra gyorsan elrepült. A jelenlévők szemlátomást feltöltődve, igazi szívbeli örömmel néztek elébe az előttük álló hétköznapiaknak.

Érdeklődni lehet a következő telefonszá-mon: 33/455-387

Családról, házasságról

Kénerné Gröschl Zsuzsa az egyik szer-vezője azoknak a családok összejövete-leknek, amelyeket a schönstadt-i családmozgalom ihletésére rendeznek, havi rendszerességgel, a nyergesújfalui térségi közösségi házban. Ennek apropó-ján kértem föl zsuzsát egy beszélgetésre.

Nem igazán divat ma házasságban élni, de még a megkötött polgári házasságok nagy része is fölbomlik. A társadalom - ahelyett, hogy küzdene a jelenség ellen - télenül szemléli, tudomásul veszi. Sőt, ma már mind többen hallani olyan köve-telésekről, amelyek - durván ellent-

szerkesztő/kiadó: Milinszki Márton

cím: 2534 Tát, Vörösmarty u. 18

tel.: 33/445-237

ISSN: 1788-2915

mondva a természettörvénynek – az egyenmők „házasságát” kívánják törvénybe iktatni. Te hogyan ítéled meg a családok jelenlegi társadalmi helyzetét?

• Nagy a zűrzavar e téren a társadalomban. Azok a fiatalok, akik nem kaptak megfelelő erkölcsi nevelést, szilárd értéket és követendő példát, igen nehéz helyzetben vannak. Nekünk segíteni kell őket, egyrészt személyes példaadással és sok őszinte, értelmes beszélgetéssel.

Ha szilárd értékrendje van az embernek és hite, akkor ezek a világban tapasztalható örültségek nem ingatják meg. Minél több jó példa, normális, egészséges család elhelyezkedhet a helyzetben. Úgy érzem e téren a keresztény családoknak rendkívül nagy a felelőssége. Jobban fel kellene mutatni a mi családunk örömeit. Bátrabban szólni a boldog házasságok titkairól – mert vannak ilyenek –, a több gyermek vállalásának örömeiről – mert bár tudjuk a nehézségeket, az öröm sokkal több!

Nagy az idegesség a társadalomban. Túl sok az elvárás, az elvárás, ezek mind leterhelnek, elvonják erőnket. Ahhoz, hogy a családunk is „levegőhöz jussanak”, kétségkívül meg kellene szabadulni egy csomó mindentől, amit fölöslegesen a nyakunkba vettünk: ami kiszípolozza az energiáinkat. A kérdés csak az, hogy hol kezdjük el? Szerinted hogyan kezdene elkezdni a megtisztulást, a megújulást?

• Erre a kérdésre is szerintem a helyes értékrend ad választ. Szüntelenül mérlegre kell tenni a dolgokat, rangsorolni a fontos és a kevésbé fontos, valamint a lényegtelen között. Családon belül, főként házastársak között elegendő időt szánni a beszélgetésre, és hitünkbeli következően rendszeres önvizsgálatot tartani és megtenni a szükséges, s talán olykor fájó módosításokat.

Nekem úgy tűnik, az egyik fő probléma a családok életében az, hogy a házastársak nem veszik komolyan a családdal való foglalkozást, törődést. Azt hiszik, elég ha az anyagiak elő vannak teremtve, a többi majd magától megoldódik. Idővel aztán kiderül, hogy a házasságban, a családban számos olyan helyzet adódik, amely komoly szellemi-lelki erőpróbát jelent. A válás sokszor nem is a házastársától való menekvés, hanem magától a kialakult helyzettől, amellyel – úgy érezzük – már nem tudunk megbirkózni. Egyetemes-e az a megállapítás, hogy minden házasság kulcskérdése az, hogy a felekben megvan-e az együttmaradás erős akarása?

• Valószínűleg sok házasság életben marad az „együttmaradás akarása” következtében is, de talán biztosabb alap az, hogy

hogyan tekintünk a HÁZASSÁGRA, minek tartjuk a mi házasságunkat.

Hitem szerint az Isten tervében öröktől meglévő, felbonthatatlan szövetség két ember – egy férfi és egy nő – között. A meghatározás minden szava fontos.

„Isten tervében”: Ő teremtett minket egymásnak, és Ő alakította úgy életünket, hogy találkozzunk és megszeressük egymást, s a házasságkötéssel megpecsételjük a szeretetet, családot alkossunk, gyermekeknek adjunk életet, és neveljük őket szeretetben.

„Felbonthatatlan szövetség” – ez is nagyon lényeges. A Szentírást idézve: „amit Isten egybekötött, ember szét ne válassza”. Ha ezt hisszük és valljuk, akkor tenni is fogunk érte, és problémák esetén sem merül fel a válás lehetősége. A válás nem lehet alternatíva, ott csak vesztes férj, vesztes feleség és legfőképp vesztes gyermekek vannak. A közös élet megoldásait, lehetőségeit kell keresni. Tanulni másoktól, segítséget kérni szakembertől, testvértől és nem utolsósorban Istentől. HINNI a megoldásban és TENNI is érte.

Mit lehet tenni, amikor az ember úgy érzi, hogy folyamatosan méltatlanul bánnak vele a családjában?

• Saját tapasztalat alapján nem tudok erre a kérdésre válaszolni, mert hála Istennek gyermekkorom családjában és mostani családomban is olyan szeretetben éltem, élek, amely kizárja az említett állapotot. Véleményem azért van a dologról. Akár alkalmiszzerű a méltatlan bánásmód valakivel, vagy folyamatos, a helyzet változásért kiált. Meg kell beszélni, helyre kell tenni őszinte szóval a méltánytalanságot, hiszen az a szeretettel nem fér össze. Egy családon belüli mindenfajta – házastársi, szülő-gyerek, nagyszülő-unoka – kapcsolatban nagyon fontosnak tartom az őszinteséget és az igaz szeretetet, amely érzelmi oldalától függetlenül a másik iránti JOAKARATBAN nyilvánul meg. Ha a megbántott fél nem mer szólni, a többi családtagnak ez kötelessége. Itt is igaz a „véteksek közt cinkos aki néma” költői megállapítás.

A női „emancipáció” másfél évszázados folyamata nem tett-e túl sok kárt a családok életében?

• A rosszul értelmezett női egyenjogúság igen sok kárt tett sok család és sok nő életében is. Az egyenjogúság és az egyformaság összekeveréséről van szó. Bár a Teremtő különbözőnek alkotta a férfit és a nőt, de értékükben egyenlők, más-más lelki alkattal, más-más feladattal az életben.

Sok nőt az elmúlt évtizedekben a kényszer vitt a gyárakba és egyéb munkahe-

lyekre. A nyolc órás munka mellett a családban anyaként és feleségként is szeretnék volna megállni a helyüket. Ez szerintem túl sok feladat, s kevés példát láttam arra, hogy mindhárom területen maradéktalanul sikerült.

Az én véleményem sem: „az asszony maradjon a főzőkanálnál”, de vannak a nők, az anyák életében olyan szakaszok, amikor lehetővé kellene tenni számukra a választást. Amíg kicsik a gyerekek, addig ha szeretnének – otthon maradhassanak velük, esetleg részmunkaidős foglalkoztatásban vegyenek részt. Később, amikor már nagyobbak a gyerekek, s nem igényelnek annyi törődést, dolgozhatnak a választott hivatásukban.

Minden életszakaszban fel kellene fedezni a női mivolt szépségét. Talán a lányok nevelésén is múlik ez. Megtanítani őket arra, hogy örüljenek annak, hogy ők a „szébbik nem” képviselői, hogy ők majd anyák lehetnek, életet adhatnak, hogy készüljenek lélekben is a jó feleség és az édesanya szerepre. Úgy nevelni őket, hogy erre büszkék legyenek, érezzék meg, és tanulják meg, milyen fontos egy családban az anya, a feleség, hogy tudjanak majd a családnak „szíve” lenni, és ne áhitozzanak – tévsen- a „család feje” szerep után. Persze itt is a példa ereje a legdöntőbb. Azt szoktam mondani, egy jó anya fantasztikus ajándék az ember életében, ellenkezője iszonyatos veszteség és hátrány.

Jómagam, amikor úgy érzem, fogytán az erőm és összezsapnak fölöttem a hullámok, előveszem a rózsafüzéremet és imádkozom, és megpróbálok másokkal valami jót tenni. Ez mindig segít, nagyon rövid idő alatt, sokszor csodával határos módon...

• Az imádság erejében én is hiszek, saját tapasztalatom alapján és mások példája nyomán is. Előtte van nagymamám és egy nálam jóval idősebb tanítónéni alakja. Mindketten imádságos életet éltek utolsó éveikben szinte egész életük imádsággá vált. Sokat beszélgettem velük, még mint fiatal lány, és sok mindent tanultam tőlük – ráhagyatkozást Isten akaratára, azt hogy hogyan keressük és ismerjük fel azt, hogy szabad, sőt kell is Tőle kérni, s hogy ha Ő jónak látja, meg is adja. Azóta már megtapasztaltam, hogy ez mind igaz, az Úr mindig velünk van, s nem feledkezik meg rólunk sosem. Hiszem, hogy szabad, sőt kell jó célokért az imádságban összefogni közösségben, családban egyaránt.

Te vagy a Schönstadt-i családi mozgalom nyergesújfalui csoportjának a felelőse. Milyenek az eddigi tapasztalatok?

• Még nincs Schönstadt-i csoport Nyergesújfalun, annyi igaz hogy kapcsolatba k

rültünk ehhez a lelkeségi mozgalomhoz tartozó házaspárokkal, és a továbblépés még egyelőre a jövő titka. Az érdemleges választ kicsit távolabbról kell kezdenem. Férjemmel, Gyusziival és gyermekeimmel már közel 15 éve szervezői vagyunk az egyházközség évente megrendezendő családos táborának. A tábor mibenléte egy szépen fölfelé ívelő folyamat, mind létszámát, mind tartalmát illetően. A tábor célja kezdettől fogva, hogy az egyházközséghez szorosabban, vagy csak lazábban kapcsolódó családoknak egy hetes tartalmú időtöltést nyújtson, amely során erősödünk hitben, szeretetben, közösségi érzésben, és megismerjük hazánk egy-egy szép tájegységét.

A 2007. évi balatongyöröki családos táborunk egyik programján Isten gondviselése egy olyan házaspárral hozott minket össze, akik a Schönstadti családmozgalomhoz tartoznak. Előadásuk rendkívül nagy hatást tett mindnyájunkra.

Sok családi válság, válás, házastársak között felmerülő probléma érlelte meg bennünk az elhatározást, hogy valamit tegyünk a még ép családokért, s ha lehet előzzük meg környezetünkben az egyre gyakoribb család "tragédiákat". Ennek a házaspárnak név szerint Vértessaljai Jánosnak és Valinak – a segítségével egy fél évre szóló programot állítottunk össze. E program keretében havonta egy alkalommal egy-egy vendég-előadó házaspár előadását hallgadjuk meg a házasság családi élet különböző területeiről. Az előadást követően házaspárunként megbeszéljük a hallottakat. Eddig két ilyen találkozás volt, 20-25 házaspár jött el, és többnyire pozitív visszajelzéseket kaptunk. Úgy tűnik sokunk számára nagyon szimpatikus a schönstadti családmodellje, sok jó tapasztalatot, sok jó gondolatot, ötletet osztottak meg velünk. Segítenek minket, hogy megerősödjön bennünk annak tudata, hogy házasságunk egy olyan építmény, amelyért mindketten felelősek vagyunk, amely fölmatosan építeni kell tovább, amely gondozásra szorul, s ápolására időt, energiát kell fordítani. Reményünk, hogy e találkozások hozzájárulnak egyházközségeink családjainak megerősödéséhez és segítenek megmutatni a világnak, hogy a házasság és a család intézménye nem elavult, Isten teremő elgondolása örökértékű és az ember boldogságát szolgálja.

A riportot készítette: Milinszki M.

Az atomizált embernek nincs ideje, mert nincs szeretete. A szeretet és az idő összetartozik. A szerető ember megáll a másik ember és a dolgok előtt, és időt szán rájuk - és ez a szeretet.

Még egyszer: az idő és a szeretet össze "tozi" Isten szeretetből küldte el Fiát az időben.

Magyarország

Volt régen olyan család, nem is kevés, ahol igazi közösségek születtek. Érdekes módon, az ehhez szükséges fő tudnivalókat nem tanították az egyetemeken, elég volt beleszületni egy ilyen családba. Az volt a közös ezekben a családokban, hogy az emberek szerették egymást. Általában úgy kezdődött a történet, hogy egy fiú és egy lány észrevették, hogy vonzódnak egymáshoz, megismerkedtek és egymásba szerettek. Napról napra jobban vágyódtak arra, hogy örökre együtt lehessenek. Ezért aztán elhatározták, hogy ha a szüleik is beleegyeznek, összeházasodnak. A szülők, látva hogy a fiatalok valóban szeretik egymást, természetesen beleegyeztek a házasságkötésbe. Abban az időben az emberek még úgy gondolkodtak a házasságról, hogy az szent dolog. Egy férfi és egy nő sűrűn tartó életszövetsége. Készek voltak felelősséget vállalni egymásért és születendő gyermekeikért. Az is természetes volt, hogy a nagyszülőket és a szülők testvéreit is a szeretetükbe fogadja a család.

Ha majd újra lesznek magyar földön ilyen családok – adja a Jóisten – akkor nem lesz mitől féltünk e nemzetet. Akkor újra virágzásnak indul ez az ország. Az lesz az igazán csodálatos ezen a Ma-

gyarországon, hogy az emberek újra rátalálnak az áldozatos szeretetre. Fontosabb lesz a szeretet, mint az anyagiak. Fontosabb lesz az ember, mint a teljesítmény. Megtanítják majd a fiúkat felelősségteljes apává, a lányokat szeretetteljes, odaadó édesanyává válni. Akkor egy családban több gyermek is fog születni, nem csak kettő, egy vagy egy sem.

Abban az eljövendő világban senki sem fog félni attól, hogy elküldik a munkahelyéről, mert a családok jóléte mindenél fontosabb lesz, és ezért valóban család-központú törvények születnek.

A polgárok pedig betartják ezeket a törvényeket, mert tudatában lesznek, hogy azok a javukat szolgálják. Akkor kezdődik majd az igazi építkezés. Csak értelmes dolgok születnek majd. Mindent az értelmes szeretet fog meghatározni. De legfőbb érték az az idő lesz, melyet az emberek a családjukkal töltenek. Az iskolákban nem fogják főlegesen dolgokkal tömni a gyerekek fejét, de tanítani fogják, hogyan kell türelmesnek lenni, hogyan lehet a szeretetben növekedni. Az egész világ majd eltanulja tőlünk mindezt, tőlünk, magyaroktól, mert Magyarország újra példaadó és virágzó lesz, virágzó, mint Pannónia hajdanán.

Tóth Mártonné, Tokod

Hol a boldogság?

A mai ember egyik legnagyobb problémája, hogy bele van gabalyodva a tárgyakba. Rengeteg tárggyal vesszük körül magunkat. A tárgyak tömkelegében sokszor képtelenek vagyunk kiválasztani azt, amire valóban szükségünk van, így aztán a teljes kínálatot magunkra zúdítjuk. A végeredmény az, hogy teljesen fölöslegesen agyonbonyolítjuk az életünket. Házaink lassan olyanok, mint valami hatalmas kamrák. Nyelik-nyelik a tömegtelen anyagot.

Nem emperhez méltó állapot ez. Ha nem is vallja be, de érzi ezt mindenki. Úgy tesszünk, mintha minden a legnagyobb rendben lenne, mégis a lelkünk mélyén nyugtalanok és elégedetlenek vagyunk. Mert az összevásárolt holmijaink önmagukban nem tesznek boldoggá. Mert a boldogság lelki kategória. Boldogságot csak a cselekedeteink értéke adhat. Attól, hogy körülbástyázzuk magunkat csodásnál csodásabb anyagi javakkal, egy csöppet sem leszünk boldogabbak. Sőt, ha csak az anyagiakban keressük az örömet, egyre boldogtalanabbak leszünk, és egyre fájóbb lesz az üresség a lelkünkben. És itt a „lélek” szó nem csupán jelképe valami megfoghatatlan belső tartalomnak. A lélek ugyanolyan valóság,

mint a test. Minden emberi személynek lelke van; örök, halhatatlan lelke. A lelkünket pedig – mivel nagyon is valóságos – nem lehet megkerülni vagy becsapni. Kevés itt a kidekorált matéria, még ha tonnaszámmra pakoljuk is magunkba, és nem elég a „lelki fröccs”. Másra van szükség. A lélek arra vágyik, amiből vétetett: szeretetre. Szeretet pedig a személyes áldozathozatalban nyilvánul meg. Minden szereteteselekedet nyomán a lélek boldogsággal itatódik át. Nem kertilhetünk ennek kimondásában, jóllehet nem könnyű ma a szeretetről beszélni, mert a világ elvesztette érzékét a lényeg iránt. A szeretetet ma tragikusan félreértik. Azt hiszik, semmit sem jelent. Pedig a szeretet a minden. A szeretet maga az élet. Ott van magában a Teremtésben. A gyönyörű tájban, a ragyogó napsütésben. Ezért egyedül a szeretet képes betölteni az ember vágyait. Nem úgy, hogy „besöpör” minden, hanem az odaadás által. Ha azt tesszük, amivel a mellettünk állókat segítjük, akkor szeretünk. Akkor nem fordítunk hátat a szeretetnek, hűek maradtunk önmagunkhoz, a lényegünkhöz. Ha a szeretetben gazdagodunk, akkor értelme lesz az életünknek, boldogok leszünk és örökké fogunk élni. Szó szerint.

Milinszki Márton, Tát

OKTATÁS - NEVELÉS

Örömeinkről, gondjainkról, feladatainkról

Nem vitatható, hogy a közvélemény fityeleme, érdeklődése az elmúlt években egyre nyilvánvalóbban fordult az oktatás kérdései, az oktatás helyzetének alakulása irányába. Az oktatás valódi társadalmi-politikai kérdéssé vált. Mindenkit érdekel, hogy mi lesz gyermekéből, hol és mit tanulhat, milyen módszerekkel, milyen körülmények között teheti ezt, s hogy mi is van azokkal, akik a legfontosabb parteneik ebben.

Mi tanárok és szülők valljuk az ismeretközléssel szemben a képességfejlesztés és a nevelés elsődleges szerepét. „Nem matematikát tanítunk, hanem gyerekeket.”

Akkor tudjuk igazán korszerű tudáshoz juttatni gyermekeinket, ha gondolkodni tanítjuk meg őket, ha képesek lesznek szilárd értékrend alapján válogatni a rájuk zúduló információtengerből, ha a gondolkodás és a döntés képességének birtokában hagyják el az iskolapadokat.

A ma iskolájában a tanulás az a kulcsfontosságú tevékenység, amely alakítója a személyes kapcsolatoknak, a tanító és a gyermek együttműködésének. Az eredményességnek azonban sok összetevője van. Talán az egyik legfontosabb, hogy a kisgyermek szeresse az iskoláját, szeresse a tanító nénijét, melyhez a kulcs: a játék, a derű, a vidámság. Mindig nagy öröm számunkra, ha tanítványaink arcocskájára vidámságot varázsolunk. Pályán során sokszor tapasztaljuk, hogy egy tartalmas,

élménygazdag játéktevékenység értéke-
sebb a gyermek fejlődése szempontjából, mint egy kötelező foglalkozáson nyújtott konkrét ismeretanyag. Játék és tanulás nem zárják ki egymást.

Korunkban sokféle oka van annak, hogy mi felnőttek sem ismerjük kellően a közös játszás fontosságát, jelentőségét, a gyerek testi-lelki fejlődésében betöltött, semmivel sem pótolható szerepét.

A közös játék többletet visz életükbe, elősegíti a kiegyensúlyozott

- érzelmi és értelmi fejlődésüket,
- gondolkodásuk rugalmassá válik,
- beszédkészségük csiszolódik, bátrabb lesz,

- kapcsolatteremtő képességük fejlődik.

Mi itt a baj, hol itt a gond? Mit mondunk tanítók és szülők, amikor a gondokat-bajokat összegyűjtjük?

Hosszú-hosszú a lista. Széjmezzessünk belőle rendezgetés nélkül, úgy, ahogy az ki szokott bukni belőlünk.

- Nem tudnak jól olvasni a gyerekeink.

- Szegényes a szókincsük.

- A televízió, a számítógép uralja az életüket.

- Tele vannak viselkedési zavarral.

- Hiányzik belőlük az elemi udvariasság.

- Nem figyelnek másokra.

- Sok szülő nem figyel a gyerekére.

- Sok a hátrányos helyzetű gyerek.

- A szülő a pedagógusban keresi a hibát, a pedagógus a szülőben.

- Rendezetlen az oktatáspolitikai, az irányelvek és feltételek nem arányosak.

- Iskolaellenes és pedagógusellenes a közhangulat.

- Tantárgycentrikus a tanítás.

- Túlterhelt a gyerek.

- Túláságosan felgyorsult az élet.

- Sok tankönyv tudományos, nehezen érthető.

- Nincs, vagy kevés az otthoni ellenőrzés, segítségnyújtás.

- Nagyok az egyéni különbségek.

- Nincs céltudatuk, nincs kitartásuk gyermekeinknek.

- A média letarolja, fertőzi őket.

- Sok a kudarc, kevés elismerést kapnak.

- Hibás értékítéllettel, alacsonyra tett erkölcsi mércével mérnek.

- Sok szülő a családról az iskolára hárítja azokat a feladatokat és felelősséget, amit neki kellene megoldani, viselni.

Több évtizedes munkánk tapasztalata az, hogy azok a gyerekek, akik szüleiktől tördöst, szeretetet kapnak, biztonságérzettel vértetik fel magukat, s ha felnőnek, szeretetreméltó emberré válnak. A gyerekek jelzi, ha nem kapja meg a szeretetet: nyafog, igyekszik felhívni magára a figyelmet, rongálásokkal, szabályok megszegésével, botrányos viselkedéssel, hangoskodással, durva beszéddel. Közös érdekünk, hogy a gyerekek ne jussanak el ideig.

Ebben a nagyon nehéz feladatban úgy gondolom, hogy közös érdeke szülőknek és pedagógusnak egyaránt a bizalom, és egymás munkájának segítése.

Filip Csabáné, tanár, Tokodaltáró

KÖZÖS DOLGAINK

Tiszta forrás

A tati kultúrházban havonként megrendezésre kerülő, igen jó hangulatú **táncház találkozók**on a talpalávalót a pilisecsbai „**Forrás**” együttes szolgáltatta. Kérésünkre az együttes vezetője, Kovács Márton, néhány szót szolt az együttes ars poetájáról a zenéről, melyet játszanak: „Ez egy családi zenekar; a feleségemmel és a gyerekeimmel együtt zenélünk. Az együttes neve, a „Forrás”, utal a tiszta forrásra, ahonnan meríteni próbálunk. Természetes emberi ösztön, hogy csináljunk valamit. A zene is ott kezdődik, hogy csináljuk, és nem csak befogadjuk. Fontos a zenében való aktív bekapcsolódás. A hagyományos népzeneben együtt volt a zene, a tánc és az ének, és mindehhez kapcsolódott a kézművesség, a szokások. Ez így együtt szerves egységű műveltséget alkotott. Nagyon jónak tartom, hogy itt a tati táncházban is a gyerekek kézmű-

veskednek. A szervezők kérésére most moldvai zenét játszunk (Moldva = Kárpátokon túli, Romániához tartozó terület). Jellegénél fogva a moldvai táncba viszonylag könnyen be lehet kapcsolódni, és ez sikerélményt nyújthat, és úgy látom, nyújt is a közönségnek. Később majd természetesen szeretnénk más tájegységek tánczenéjét is bemutatni.

A moldvai csángó magyarok kultúráját rendkívül sajátossá teszi, hogy évszázadokig idegen környezetben, az anyaországon kívül éltek. Éppen ezért énekeink repertoárjuk nagyon archaikus, a

magyar kultúra ősi rétegeit őrzi. A tánczenéjünkben viszont sok az idegen elem, nem csak román, de szláv is, így sokféleségében teremtett egy sajátos, kaleidoszkopszerű moldvai táncművészetet, amelyet éppen sokfélesége miatt kedvelünk.

Sajnos a csángók egyre kevesebben vannak. Az 1960-as években még 250 000 csángómagyarról tudtunk, mára azonban a számuk jóval 100 000 alá csökkent. Magyar iskolák híján az elrománosodás nagyon intenzív. Sok olyan faluról tudunk, amely a 60-as években még magyar falunak számított, ma már viszont románoknak mondják magukat az ott élők. Öröndetes ugyanakkor, hogy vannak lelkes magyar pedagógusok, akik a nehéz körülmények, sokszor üldöztetés közepette is, megszervezték a magyar nyelvoktatást több csángóföldi magyar faluban.”

a tati kultúrház telefonszáma: 33/504-710

... hogy tanítsanak bennünket

Az esztergom-szentgyörgymezei **Szent Rita Otthont** Simor János hercegprímás alapította 1886-ban. Először árvaházként működött, majd általános iskola 1951-ig, amikor is a fogyatékkal élő gyermekek gyógyintézetévé alakult. 1990-től kikerült a gyógyintézetek köréből, innentől kezdve, mint szociális otthon működik. Az otthonban súlyosan, halmozottan fogyatékos bentlakókat látnak el, fiúkat, lányokat vegyesen. Csak gyerekeket vesznek föl, mivel azonban a megye felnőtt fogyatékosokat ellátó intézményei: a tokodaltári és a tatabányasíkföldi telítődött, az intézmény gondozásában lévő gyerekek egy része a felnőtt kort elérve is az otthonban marad. Így módon alakult ki az a furcsa helyzet, hogy noha az otthon hivatalosan gyermekintézmény, felnőttek is vannak a gondozottak között. Az intézmény 55 férőhelyes, és szinte mindig teltház. Arra kértük **Horváthné Trepá** Etelka Igazgató Asszonyt, engedjen egy kis bepillantást az Otthon életébe.

Mi átlagos emberek általában mely sajnálattal gondolunk a súlyosan fogyatékosokra, de ugyanakkor, hacsak lehet, messzire elkerüljük őket. Hibás ebben a korszellem is, mely szinte ész nélkül szemet hűny minden olyan jelenség fölött, amely nem a tökéletesség, nem a ragyogó szépség, nem a duzzadó erő látványát kelti. Pedig az élet, ha akarjuk ha nem, tartogat számunkra kellemetlenségeket is bőven. Ezek aztán, ha megfelelő módon viszonyulunk azokhoz, még a javunkra is válhatnak, amint azt példák sora is bizonyítja. Igazgató Asszony milyennek látja a kinti világ az otthonban lakók viszonyát, és mit tekint az intézmény legfontosabb feladatának?

• Fontosnak tartjuk, hogy az intézmény, amint a neve is mondja, valóban otthona legyen az itt lakóknak. Ezek az emberek egész életüket itt élik le. Mi biztosítjuk számukra az életfeltételeket, rajtunk, a mi hozzáállásunkon múlik, milyen lesz az életminőségük, hiszen teljesen ki vannak szolgáltatva a környezetüknek. A kívülállókban sokszor téves kép él a fogyatékosokról, nem gondolnak arra, hogy a ők is ugyanolyan érző emberek, mint bárki más. Pedig ha egy kicsit odafigyelnek rájuk, észrevehetnék, hogy milyen tiszta, érző lelkek ők. Sokszor egészen megható jeleneteknek lehetünk tanui. Megható, ahogy két súlyosan fogyatékos ember figyel egymásra, pl. akkor amikor az orvosi rendelő várótermében nagy gonddal megigazítja a másik sapkáját, vagy a kezével mutatja, hogy „ülj ide mellém”. Az ő életükben nincs semmi alakoskodás, elhallgatás. Érzéseiket, gondolataikat, kívánságaikat soha nem rejtik el. Mi gondozók ezt jól tudjuk, és nevelői munkánkban messzemenően figyelembe is vesszük, és azt is látjuk, hogy milyen nagy igényük van nem csak a fizikai törődésre, de azon keresztül és azon túlmenően a lelki-szellemi jelenlétre is. Nagy tévedés lenne azt hinni, hogy a fogyatékosok mindenestül kiszakadtak a világból. Ők is részei a társadalomnak, itt vannak, és szeretnének velünk kapcsolatba kerülni, vágnak a mi jelenlétünkre. Igazából nekünk kellene az ő abszolút tiszta, őszinte világukhoz fölemelkedni. Valaki egyszer azt mondta, hogy ők azért jöttek a világra, hogy tanítsanak bennünket. Mert míg a kinti világ alapvetően teljesítményorientált, itt egészen más a fontos. Itt csak a szeretetről, az odafigyelésről van szó. Mi gondozók munkánk során is megtanulhattuk: nincs olyan ember, akit három nap ismerettség után ne lehetne megszeretni, mert mindenkinek van valamilyen szeretetre méltó tulajdonsága.

Milyen mértékben fejleszthetők a gyerekek képességei?

• Az otthon lakói tankötelesek, de természetesen az ő esetükben a fejlesztési cél egészen más, mint az egészséges gyerekeknél.

Célkitűzésünk, hogy amennyire lehet, önállókká váljanak és tudjanak kommunikálni. Ez nem egyszerű feladat, rendkívül sok munkával jár. A beszédképesség csak keveseknél alakul ki, 55 főből jelenleg nyolcan tudnak verbálisan kommunikálni. Azt tudni kell, hogy az itt lakók soha sem fognak tudni írni, olvasni, számolni. De ha valaki pl. eddig nem tudott egyedül enni, és egyszerűen csak a kanalat egyedül a szájához emeli, akkor itt örömjongás van. Emögött azonban kitartó, kemény szakmai munka áll. Sokszor úgy „körüludvaroljuk” az éppen rosszkedvű „tanoncot”, hogy az már bébiszikterkedés a javából. Szóval, vannak sikerek, van öröm, de alapigazság, hogy a fogyatékosok ellátásában sajátos a tempó, sajátosak az értékek és sajátosak az elvárások.

Nem fáradnak bele?

• Ha mi dolgozók úgy megyünk végig ezen a házon, hogy itt mindenki milyen szerencsétlen, sajnálatra méltó, akkor előbb-utóbb kiégünk és megkeseredünk. Mi azzal az elhatározással szoktunk ide jönni, hogy ma bearanyozzuk a gondozottaink életét: megöleljük, növeljük a komfortérzetüket, dúdolunk nekik, valamit körülöttük-értük teszünk, és akkor azzal a jóleső érzéssel megyünk haza, hogy megtettük aznap a magunkét. Ha így teszünk, akkor végülis semmi sem esik nehezünkre, amit értük meg kell tennünk.

Az otthonban minden bizonnyal gyakran van szükség orvosra. Az egészségügyi ellátás milyen formában valósul meg?

• Van az otthonnak saját orvosa, aki az alapellátást mindenkor tudja biztosítani, de tekintettel arra, hogy az itt lakók krónikus, súlyos betegségektől is szenvednek, igen gyakran szorulnak hosszabb kórházi kezelésre. Sajnos, miután az esztergomi kórház gyermekosztálya megszűnt, újabban kénytelenek vagyunk Tatabányára szállítani a gyerekeket.

Említette, hogy igyekeznek növelni a bentlakók komfortérzetét. Mondana példát?

• Igen. Nagy hangsúlyt fektetünk arra, hogy a ház lakóinak, ha mód van rá, megadjuk az önálló döntéshozatal lehetőségét, hiszen gondoljunk bele, milyen rossz lehet az, ha mindig mindenben – egy életen át! – más dönti el, mi nekem a jó. Amikor elmegyünk közösen bevásárolni – ami nem ritka -, akkor pl. a gyümölcsaláthoz az alapanyagot ők maguk választják meg, s hazaérkezvén, ők is készítik el a csemegét, amit aztán jóízűen elfogyasztanak. Vagy ha gofrit sütünk, ők döntenek el, hogy csokit, vaniliásat vagy lekvárosat kérnek. Apró dolgok ezek, de fontosak. Egyébként, maga az étkeztetés sem egyszerű feladat. Ugyanis ápoltjaink az értelmi akadályozottság mellett az esetek többségében egy csomó járulékos betegséggel is küszködnek, így az 55 főből 24-nek speciális táplálkozási igénye van. Főzünk normál ételt, pépeset, folyékonyat, diabéteszest, laktózmentest, diabéteszest és laktózmentest, gluténmentest.

A szülők, akik ideadták gyerekeiket, nyilván nem könnyen döntöttek. Milyenek a szülőkkel kapcsolatos tapasztalataik? Látogatják a gyerekeket?

• Vannak szülők, akik szinte naponta bejönnek, de vannak olyanok is, akik soha nem keresik meg itt lakó gyermeküket. Azt viszont szeretnénk hangsúlyozni, bárhol alakul is a viszony a szülő és a súlyosan fogyatékos gyermeke között, nem szabad ítélkeznünk. Nem tudjuk, hogy egy ilyen sorsfeladattal mi magunk hogyan bírkoznánk meg huszonévesen. Az itt lakók abszolút 24 órás ellátást igényelnek. Nincs megállás. Mellettük nem lehet más munkát végezni.

A Szent Rita Otthon megyei intézmény. Milyen a kapcsolat a főntartóval, a megyei önkormányzattal?

• Az önkormányzat minden dolgozója maximálisan segítőkész, és segíti munkánkat. A fölmerülő gondokat, feladatokat, ha egy mód van rá, megpróbáljuk házon belül megoldani, de ha mégis kénytelenek vagyunk az önkormányzattól kérni segítséget, a lehetőségekhez képest megfelelően orvosolják gondjainkat, és itt külön szeretném megemlíteni a megyei önkormányzat elnökét, Dr. Völner Pál urat, aki mindig lendkívül segítőkészen fogadja kéréseinket.

Mint intézményvezetőnek, minden bizonnyal vannak elgondolásai, terveit az intézmény jövőjét illetően. Megtudhatunk valamit ezekről?

• Szeretném ennek a háznak tágra nyitni a kapuját. Nálunk vannak rendezvények, koncertek, előadások. Tudom, hogy a fogyasztóvilág egy rejtélyes világ, de éppen ezért, ha valaki úgy érzi, hogy el szeretne jönni szítnézni, ismerkedni, szívesen látjuk. Jó lenne, ha végleg lezárna az az időszak, amikor a fogyasztókat vidéki kúriákban, a világtól elzártan tartottuk. Azon kívül, hogy föl hívják figyelmünket azokra az értékekre, amelyek gazdálkodásukban az emberi kapcsolatainkban, a fogyat-

kosok arra is emlékeztetnek bennünket, hogy az egészségünk egyáltalán nem olyan természetes dolog. Mindenkinek a "paklijában" benne van egy súlyos szellemi leépülés vagy a rokkantté válás lehetősége.

Ön táti születésű és jelenleg is Táton lakik. Hogyan jellemezné a tátiakat, és mit üzen a tátiaknak?

• Hogy milyenek a tátiak, azt akkor kell megnézni, amikor árvíz van, és egy emberként küzdenek a gátakon, vagy végig kell menni a falun, látni a rendezett utcákat, a szépen gondozott házakat. Nem csodálkozom azon, hogy a környékről sokan szeretnének Táton lakni. S hogy mit üzenek a tátiaknak? Ez az ajtó mindig nyitva áll. Tegyenek látogatást nálunk. Mindenkit szeretettel várunk.

Az intézmény anyagilag is támogatható a következő alapítványi bankszámlaszámon: 12025000-00395449-00100005 (Sérült Gyermekekért és Fiatal Felhőttekért Alapítvány)

Az adó egy százaléka is fölajánlható az intézmény javára. A kedvezményezett adószáma: 18611265-1-11

Mit értsünk társadalmi fejlődés alatt? - III. rész

Divatos manapság fejlődésről beszélni. Fejlődéspártiságunkat hangoztatjuk-bizonnyal, de valójában mit is értünk fejlődés alatt? Van határozott elgondolásunk a társadalmi fejlődés mi- benlétéről? Rovatunk szívesen ad teret minden jószándékú véleménynek.

Schönek Tamásné, tanár - Tát: A társadalmi fejlődés kérdését vizsgálva, óhatatlanul felülkerekedik a kérdés: vajon a társadalomban végbemenő változások a fejlődés jegyeit is hordozzák-e, vagy csak egyszerű változásoknak vagyunk a tanúi? A tradíció szerepe világszerte meglazult, ami serkenti az innovatív, új gondolatok terjedését, de ez a meggondolatlan változtatások veszélyét is magában hordozza. Attól, hogy valami új, nem biztos hogy jó is! A mai magyar társadalom változásait figyelve megállapíthatjuk, hogy az ipari kapitalizmus térhódítása nyomán jelentős változások álltak be hazánk gazdaságában is. Ehhez társul a globalizálódás jelensége. Ez utóbbi jelenség kétségkívül egyfajta fejlődés irányába is mutat. Sajnos azonban a „dübörgő” magyar gazdaság jelenleg szemlátomást a szakadék felé dübörög, aminek okát a mostani politikai vezetés ténykedésében kell keresnünk. Az állam és a regnáló kormány nem vállal felelősséget jóformán a társadalmi élet egyetlen területén sem. Az államnak indukálnia kellene a gazdasági növekedést, beavatkozni a termelésbe a legnagyobb munkáltató jogán. Ezzel szemben kiárusítják az állami intézményeket, kivonulnak a finanszírozásból minden szinten. A különféle ügyeskedések és kimagyarázkodások ellenére végül mindig kiderül, hogy a kormányintézké-

dések a kisember kárára történnek. Ez semmiképp sem a fejlődést szolgálja. Erkölcsi téren valóságos mélyrepülésben vagyunk. És ezen a ponton nem hagyhatjuk szó nélkül a vallásosság háttérbe szorítását. A vallás szerepe meghatározó volt a mindenkor társadalmak életére. Először a természeti vallások, majd a „történelmi” vallások: judaizmus, kereszténység, iszlám és így tovább. A középkor, amit szeretnek sötétnek emlegetni, rengeteg értéket hozott létre. Az ókori római birodalom az erkölcsi zuhlás következtében már szétesőfélben volt, amikor a keresztény vértanúk százazreinek hite és példája – a keresztény hit és erkölcsiség gyors elterjedését eredményezve – a társadalmi élet gyökeres megújulásához vezetett. Mindenek előtt az erkölcsiség terén figyelhető meg nagy előrelépés az ókorból kilépő európai társadalom életében. A keresztény erkölcsből kiindulva a késő ókorban megszüntették a rabszolgaságot, amit a korábbi pogány társadalmakban jogosnak tekintettek. Az ekkor létrejövő szerzetesrendek a társadalmi munkamegosztásból is bőven kivették részüket, az oktatásban, a beteggondozásban. A szolidaritás eszméje ekkor kezdett teret hódítani és a gyakorlatban megvalósulni. A vallás ihlette művészet a lelki mélységek, a keresztény igazságok felé irányították az emberek értelmét, szívét. A modern racionalista gondolkodás és a vallásos szemlélet ma kényes feszültségben él egymás mellett, jóllehet a földön élő legtöbb embert megérintik vallásos érzések, hiszen a tudomány és a racionalista gondolkodás nem ad választ olyan alapvető kérdésekre, mint az élet értelme és célja, amely problémák mindig központi szerepet játszottak a vallásban. A végső létfelté-

Szent Erzsébet belpoklost fürdet

teleket vizsgáló ember Istenben találja meg élete értelmét, erkölcsisége Istenhitében teljesedik ki. Az Istenben gyökerező hit az embert nem távolítja el a köznapi léteztől, politikától, hanem pont fordítva: felelős, alakító tagjává teszi közösségének, nemzetének. Mivel a vallás transzcendens irányítottaságú, emiatt a vallásos ember az evilági élet feladatait teljes erkölcsi komolysággal vállalja. A vallás a világot Isten teremtményének tekinti, ezért a vallásos ember erkölcsi köteletségének tartja, hogy megőrizze a világban uralkodó rendet. Számos természettudós is tanúságot tett arról a fölismeréséről, hogy az univerzum egy végtelenül intelligens, a világot meghaladó (transzcendens) Lénytől származik (Albert Einstein, Max Planck, Szentgyörgyi Albert stb.).

Ha az erkölcsi tartás megroppan egy társadalomban, az magában elegendő a társadalmi degenerációhoz. A viszonyítási alap vész el: az iránytű. Lehet Istentől elszakadni, kirekeszteni Öt az életünkben, bízni a saját mindenhatóságunkban, de számtalanszor bebizonyosodott, hogy Isten nélkül élni nem érdemes.

Mindenki teljes életre született

Az emberi tudományban korlátlanul bizakodó ember, a halál tényével szembesülve, szívesen gondol arra, és szinte minden reményét abba veti, hogy majd valamikor a távoli jövőben az emberiség fölfedez valamit nagyon lényegeset, ami egyfajta elixírként legyőzi a halált, és ezzel megoldja az ember összes nyugét-baját. Tétélezzük föl, hogy ez az elképzelés nem utópia, és egyszer majd - egy világrengető fölfedezésnek köszönhetően - az ember valóban képes lesz kiiktatni a halált az életéből. Megmarad azonban a kérdés: mi lesz azokkal a nemzedékekkel - többszázezer év emberi nemzedékeivel - akik nem érhették meg ezt a fölfedezést? Ők elesnek annak áldásaitól, csupán azért, mert „túl korán” születtek? Gondoljuk ezt végig. Keveset érne a halál legyőzése, ha nem szolgáltatna igazságot az előző nemzedékek halottainak. Ilyen elementáris igazságtalanság az emberiség életében igen elkésérítő lenne. Az ember azonban érzi, ami mélyen a szívébe van vésvé, s látja, amit a világ elétár: az élet gyökereinél semmi sincs, ami okot adhatna keserűségre. Az élet nem a bosszantásunkra lett „kitalálva”, hanem hogy örömet nyújtson nekünk. És ez igaz mindannyiunk életére. Éppen ezért, az élet teljessége mindenkinek fölkináltatik. Minden ember eljuthat a teljes életre, senki sincs megfosztva semmi lényegestől, az a bizonyos „elixír” mindenki számára elérhető közelségben van. Az életünk igazi nagy kérdéseire a választ nem a távoli jövőben kell keresnünk, nem valamiféle tudományos vívmánytól kell várunk. A választ itt van.

Jézus Krisztus föltámadt a halálból, mert az élet erősebb a halálnál. Ez az a történelmi esemény, mely minden kor emberének meghozta az íhított végső választ az élet titkára. Isten, aki az élet szerzője, képes a halottakat is föltámasztani, és tud örök életet adni az embernek. Nem, a halálé az utolsó szó. Ezért érdemes élni. Az életnek éppen ez a végtelen szemlélete teszi az életet vonzóvá és meggyőzővé, ugyanakkor ez az, ami értelmet ad az életet támogató, védő emberi kötelességnek.

A föltámadás azt mondja nekünk, hogy Isten nem hagyja, hogy hűséges hívei csalódjának benne, nem hagyja őket a sír szegényében, hanem újra fölkelte, és újra megtöltötte őket a végtelen élettel és örömmel. A föltámadás nem csak egy „soványka vígasz” amiatt, hogy a földi életet kénytelenek vagyunk itthagyni, és nem is a túlvilágban való hitet jelenti. A föltámadás mindenkinek új lehetőség a teljes életre, amely fölülmúlja minden eddigi ismeretünket, ha szeretjük Jézust, és minél inkább az Ő életéhez igazítjuk az életünket.

Néhány, a világhoz intézett Szűz Mária-üzenet (Medjugorje):

Menjete ki a természetbe, és figyeljétek, mit mond nektek a természet, hogy megnyillasson a szívetek Isten előtt.

Gondolkozzatok a jövőtökön. Isten nélkül, egyedül a saját erőkre támaszkodva hoztok létre egy új világot, ezért nem vagytok elégedettek, és öröm sincs a szívetekben. Lefoglalnak benneteket az anyagi dolgok, s ebben elveszítitek mindazt, amit Isten adni akar. Azt kérem tőletek, hogy imádkozzatok a Szentlélek ajándékáért, amelyre szükségetek van. Kezdjétek hívni a Szentlelket, minden nap. A legfontosabb dolog, hogy imádkozzunk Hozzá. Amikor a Szentlélek leszáll a földre, minden kitisztul, minden átalakul.

Amikor problémátok, szenvedéseitek, betegségeitek van, ne mondjátok: Ő miért pont engem sújt ez, és nem valaki más! Nem gyermekeim, inkább ezt mondjátok: Uram, megköszönöm Neked ezt az ajándékot. Mert ha a szenvedést fölajánljátok, nagy kegyelmek forrása lesz számotokra és mások számára... Amikor betegek vagytok, sokan közületek csak azt ismételtetik: Gyógyíts meg, gyógyíts meg! Nem, drága gyermekek, ez nem jó, mert szívetek így nem nyitott Isten előtt. Bezárjátok szíveteket betegségeitek fölé, és nem vagytok nyitottak sem Isten akaratára, sem a kegyelmekre, amelyeket nektek akar adni. Inkább így imádkozzatok: Uram, legyen meg bennem a Te akaratod! Isten csak ekkor adhatja nektek kegyelméit igazi szükségetek szerint, amelyet jobban ismer, mint ti. Ez lehet a gyógyulás, a világosság, az öröm kegyelme... Elegendő megnyitnotok szíveteket Isten előtt... A szenvedésben Isten dicsőül meg bennetek... A kereszt szükséges a világ bűnei miatt.

A mennybe úgy megyünk, hogy teljesen tudatában vagyunk, úgy mint most. Halálunk pillanatában tisztában vagyunk a test és lélek szétválásával. Hamis azt tanítani az embereknek, hogy többször újjaszületünk különböző testben. Az ember csak egyszer születik. A test, amely a földből származik, feloszlik a halál után. Feltámadáskor az ember átalakult testet kap. Aki sok rosszat tett életében, a mennybe juthat, ha élet végén gyón, megbánja, amit tett, és áldozik... Ne feledkezzetek meg arról, hogy átutazók vagytok, akik úton vannak az örökkévalóság felé.

Az igazi meditáció találkozás Jézussal, amikor felfedezitek az örömet, a belső

békét. Tudnotok kell, hogy egyetlen Isten van és egyetlen közvetítő: Jézus Krisztus... A szentmise a legmélyebb imádság Istenhez. Soha nem fogjátok megérteni nagyságát. Ezért kell tökéletesnek és alázatosnak lennetek a szentmisén, és készülnötök kell rá.

Ne tekintetek megvetéssel a szegényre, aki egy darab kenyeret koldul. Ne lökjétek el asztalotoktól, ahol a bőség uralkodik. Segítsétek őt, így Isten is segíteni fog nektek. Lehet, hogy áldása, amit hálája jeleként hagy nektek, beteljesül? Lehet, hogy Isten meghallgatja őt? Mindezt elfelejtettétek gyermekeim. A sátán nagy hatással van rátok ebben.

Az abortusz nagy bűn. Sokat kell segítenetek azoknak az asszonyoknak, akik elvetették gyermeküket. Segítsétek nekik megérteni, hogy ez bűn, hívjátok őket arra, hogy bocsánatot kérjenek Istentől, hogy meggyónják. Isten kész mindent megbocsátani, mert irgalmas, sága hatalmas. Drága gyermekeim, arra kérlek titeket, hogy segítsétek és oltalmaztatók az életet.

Szememben és Isten tekintetében mindenki egyforma. A muzulmánok és az ortodoxok ugyanúgy, mint a katolikusok, egyenlőek Fiam előtt és előttem; mindnyájan gyermekeim vagytok. Az igaz, hogy nem minden vallás egyenlő, de minden ember egyenlő Isten előtt, ahogy Szent Pál mondja. Nem elegendő a katolikus egyházhoz tartozni ahhoz, hogy valaki üdvözüljön, tisztelni kell Isten parancsolatait és követni kell a lelkiismeretet. Attól, hogy valaki nem katolikus, még nem kevésbé Isten képmására alkotott ember. Mindenki a: hivatott, hogy egy nap az Atya házába térjen. Az üdvösséget mindenkinek kivétel nélkül fölkinálja Isten. Csak azok vannak örök kárhozatra ítélve, akik Istent szándékosan elutasítják. Aki keveset kapott, attól keveset kérnek majd. Aki sokat kapott (a katolikusok), attól sokat fognak kérni. Egyedül Isten az, aki végtelen igazságosságában meghatározza a felelősség mértékét és ki mondja az ítéletet.

Az egyetlen dolog, amit mondani szeretnék: térjete meg! Imádkozni fogok Fiamhoz, hogy ne büntesse meg a világot, de könyörgöm, térjete meg!

Isten be fogja ragyogni ezt a sötétség borult világot!